

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **M. M.**, narozen X
státní příslušník Ruské federace
bytem Zařízení pro zajištění cizinců, Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. KRPU-133940-54/ČJ-2025-040022-ZZ ze dne 10. 1. 2026

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 10. 1. 2026 žalovaná podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve spojení s § 124 odst. 2 téhož zákona zajistila žalobce za účelem správního vyhoštění. Současně žalovaná podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovila dobu trvání zajištění na devadesát dnů ode dne 10. 1. 2026 včetně s tím, že do celkové doby zajištění se započítává také doba předchozího zajištění (od omezení osobní svobody 29. 7. 2025 v 13:00 hodin do 12. 8. 2025).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaná postupovala v rozporu se zákonem, neboť nijak nezohlednila žalobcovu individuální situaci, nedostatečně odůvodnila upřednostnění zajištění před zákonnými alternativami a stanovila nepřiměřeně dlouhou dobu zajištění vzhledem k okolnostem případu. Dále konstatoval, že strohé a nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí na několika místech vykazuje známky zmatečnosti a nedostatečného individuálního posouzení. Vysvětlil, že spolupracuje, sdělil své jméno a příjmení, místo trvalého pobytu a státní příslušnost, nekladl žádný odpor, odpovídal pravdivě a poskytoval součinnost. Žalovaná měla podle žalobce zohlednit, že s ní v dobré víře plně spolupracoval; to však neučinila.
3. Žalobce zdůraznil, že institut zajištění představuje krajní prostředek. Jeho užití by měla předcházet důkladná úvaha o jeho nezbytnosti a nemožnosti užít alternativy. Připomněl, že zajištění představuje praktické zbavení osobní svobody a musí být kvalitně a přezkoumatelně odůvodněno. Podle žalobce byly úvahy žalované vedoucí k prodloužení zajištění nedostatečné, jednostranné a účelové. Žalovaná přistoupila k zajištění pouze na základě nelegálnosti žalobcova vstupu a pobytu na území České republiky. Podotkl, že Úmluva o postavení uprchlíků s případy nelegálního vstupu na území státu počítá a požaduje, aby takové jednání nebylo penalizováno. Žalobce připustil, že v době zajištění nebyl Českou republikou uznán za uprchlíka a svou žádost o mezinárodní ochranu podal až později. Podle žalobce však nelze odhlédnout od širšího právního rámce, kdy žalovaná užila prostředku *ultima ratio* pouze na základě jedné skutečnosti, která u žadatelů o mezinárodní ochranu není ničím ojedinělým. Zdůraznil, že nelegálnost vstupu a pobytu na území neměla být jedinou okolností, kterou se žalovaná řídila; měla řádně zjistit stav věci, včetně skutečnosti svědčících ve prospěch žalobce, a následně případ komplexně vyhodnotit.
4. Úvahy žalované o možnosti uložení alternativ označil žalobce za nedostačující a jednostranné. Žalovaná jen stroze a paušálně odcitovala zákonná ustanovení a konstatovala nemožnost jejich použití. Podle žalobce není zřejmé, jaké úvahy ji k tomu vedly a zda vůbec nějaké úvahy proběhly. Zdůraznil, že zvláštní opatření by měla být uplatňována přednostně, nikoli pouze jako alternativy, jejichž užití je fakultativní a pod plnou diskrecí žalované. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 417/2019-60. Žalobce upozornil na možnost oznámit adresu pobytu, zdržovat se tam, každou změnu hlásit a ve stanovené době se tam zdržovat za účelem pobytové kontroly, ke které žalovaná pouze uvedla, že by žalobce tuto povinnost neplnil. K doloženému čestnému prohlášení o převzetí některých závazků, jež svědčí o možnosti složit finanční záruku, se žalovaná nijak nevyjádřila, ačkoli je měla k dispozici.
5. Prodloužení zajištění v délce 90 dnů podle žalobce neumožňuje dostatečný soudní přezkum v rozumných intervalech, jak vyplývá z čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z rozhodovací činnosti soudů. Žalobce citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 7 As 17/2012-36, ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26, ze dne 9. 10. 2014, č. j. 2 Azs 57/2014-28, ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, a usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. IV. ÚS 1020/2015. Konstatoval, že pokud § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců brání zajištěnému cizinci v přístupu k efektivnímu soudnímu přezkumu v rozumných intervalech, je třeba tuto situaci řešit ukládáním zajištění na kratší dobu např. 30 dnů. Žalobce dodal, že pokud byla doba zajištění prodloužena o 90 dnů, měla žalovaná uvést, jaké kroky bude třeba během této doby učinit a jaká bude jejich časová náročnost. K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v

Brně ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021-32. Žalobce zdůraznil, že bylo třeba, aby žalovaná stanovila konkrétní kroky při realizaci vyhoštění s konkrétním časovým odhadem. Žalovaná však jednotlivé kroky uvedla toliko paušálně bez časových údajů a konkretizace na žalobcův případ.

6. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná ve svém vyjádření konstatovala, že nerespektoval pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění a ve stanovené době nevycestoval. Zároveň nevyčkal rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a odjel do Německa, kde o mezinárodní ochranu požádal znovu a odkud byl následně vrácen zpět. Dne 30. 7. 2025 byl žalobce zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, nicméně poté znovu požádal o mezinárodní ochranu a byl dne 12. 8. 2025 zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“). Po pravomocném zastavení řízení ve věci mezinárodní ochrany byl žalobce dne 10. 1. 2026 opětovně zajištěn podle zákona o pobytu cizinců. Žalovaná trvala na tom, že důvod zajištění byl dán. Dodala, že žalobci nevytýká pouze jeho nelegální pobyt, ale také cestování přes několik zemí Evropské unie bez oprávnění a za pomoci převaděčů, nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění, nevyčkání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a neoprávněné vycestování do Německa. Podle žalované se žalobce snažil o to, aby mohl žít v Evropské unii, a nestaral se o dodržování právních předpisů. Do své současné situace se dostal vlastní chybou a laxním přístupem k řešení svého pobytového oprávnění.
8. Možností užití zvláštních opatření se žalovaná zabývala na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Zdůraznila, že s ohledem na skutkové okolnosti nebylo možné uložit žádný typ zvláštního opatření. Podle žalované sám žalobce uvedl, že na území nikoho nemá a nemá ani dostatek financí. Žalovaná připomněla, že uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. Odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2022, č. j. 7 Azs 367/2021-27. Žalovaná konstatovala, že u žalobce byla dána důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Zopakovala, že žalobce se snažil za každou cenu zůstat v Evropské unii. Z kontextu žalobcovy jednání je podle žalované zjevné, že nehodlá respektovat právní předpisy Evropské unie ani rozhodnutí; ostatně sám vypověděl, že se do Ruska v žádném případě nevrátí.
9. K délce zajištění žalovaná poukázala na strany 8 a 9 napadeného rozhodnutí, kde vyjmenovala jednotlivé úkony včetně odhadovaného času. Odmítla, že by byla povinna rozhodovat o prodloužení doby zajištění v pravidelných intervalech tak, aby měl žalobce právo na pravidelný soudní přezkum. Žalovaná byla přesvědčena, že neporušila žalobcovo právo na soudní přezkum, jestliže vydala rozhodnutí o zajištění, ve kterém řádně odůvodnila jeho nezbytnost i přiměřenost délky zajištění. Žalobce měl možnost proti tomuto rozhodnutí podat žalobu, což také učinil. Dodala, že do celkové doby zajištění započítala i prvotní omezení žalobcovy osobní svobody od 29. 7. 2025 do 12. 8. 2025, tedy 15 dnů. Žalovaná uvedla, že zkoumala též přiměřenost dopadů rozhodnutí o zajištění; k tomu odkázala na stranu 7 napadeného rozhodnutí.
10. Žalovaná uzavřela, že postupovala v souladu s právními předpisy a rozhodnutí náležitě odůvodnila. Navrhla, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud zdůrazňuje, že každý žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Totéž podle názoru zdejšího soudu platí i pro citaci judikatury, pokud žalobce nijak neupřesní, co konkrétně z toho kterého judikátu pro svůj případ dovozuje. Soud dále podotýká, že není možné, aby za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Afs 171/2021-44).
12. V nyní řešené věci nedosahuje kvality žalobních bodů část žaloby, ve které žalobce bez bližšího upřesnění uvedl, že strohé a nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí na několika místech vykazuje známky zmatečnosti. Tuto žalobní argumentaci vyhodnotil soud jako příliš obecnou, neboť soudu nepřísluší domnělé zmatečnosti rozhodnutí vyhledávat. Pouze v obecné rovině proto soud uvádí, že údajnou zmatečnost napadeného rozhodnutí neshledal. Do značné míry je zmatečná (zmatená) spíše žaloba, která obsahuje argumentaci proti prodloužení doby trvání zajištění, ačkoli napadeným rozhodnutím nebyla doba zajištění prodlužována.
13. Poté se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaná nedostatečně odůvodnila upřednostnění zajištění před zákonnými alternativami a že jednotlivé kroky při realizaci vyhoštění uvedla toliko paušálně bez časových údajů a konkretizace na žalobcův případ. Tomu však soud nepřisvědčil.
14. Problematikou zvláštních opatření za účelem vycestování se žalovaná zabývala na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí, kde se věnovala jednotlivým alternativám a hodnotila je v kontextu žalobcových tvrzení a jeho dosavadního jednání. Není tedy pravda, že by jen paušálně odcitovala zákonná ustanovení a konstatovala nemožnost jejich použití. Žalovaná vysvětlila, že u žalobce byla dána důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Podle žalované byly splněny podmínky § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců, za kterých zvláštní opatření za účelem vycestování uložit nelze. Pokud jde o žalobcovu námitku, že se žalovaná nevyjádřila k jím doloženému čestnému prohlášení o převzetí některých závazků, soud zjistil, že zmíněné prohlášení není součástí správního spisu. Pokud nebylo ve správním řízení předloženo, nevznikla žalované povinnost na ně jakkoli reagovat. Její argument, že podle § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců žalobci není možné uložit zvláštní opatření za účelem vycestování, lze ostatně vztáhnout i na zmíněné prohlášení. Soud proto shledal, že žalovaná dostatečně zdůvodnila, proč bylo nutné žalobce zajistit. Zároveň je zřejmé, jaké úvahy vedly žalovanou k tomu, že neuložila zvláštní opatření za účelem vycestování a přistoupila k řešení, které je podle žalobce *ultima ratio*. Žalovaná se řádně zabývala i přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.
15. Žalovaná rovněž v napadeném rozhodnutí popsala, jaké úkony musí v rámci realizace správního vyhoštění učinit a k těmto úkonům přiřadila též odhadovanou dobu jejich trvání

(srov. stranu 9 napadeného rozhodnutí). Zohlednila přitom mimo jiné, jakým typem cestovního dokladu žalobce disponuje (nebiometrický doklad, který není uznáván a není zaručeno, že na něj žalobce bude moci vycestovat), že je evidován v schengenském informačním systému a v evidenci nežádoucích osob od 21. 1. 2025 a že pochází z Ruské federace, kam neexistuje přímé letecké spojení. Není tedy pravda, že by žalovaná argumentovala jen paušálně, bez časových údajů a bez konkretizace pro žalobcův případ. Ani tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí nepovažuje soud za nepřezkoumatelnou.

16. Soud nezjistil ani žádné jiné nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí, které by mohly vyvolat jeho nepřezkoumatelnost (ať již pro nesrozumitelnost, nebo pro nedostatek důvodů rozhodnutí). Je třeba si uvědomit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v nyní řešené věci nenastala. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.
17. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že *Policie [České republiky] je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění nebo trestu vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie, Islandskou republikou, Lichtenštejnským knížectvím, Norským královstvím nebo Švýcarskou konfederací zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění nebo nevycestoval z území na základě výzvy soudu k vycestování podle trestního řádu.*
18. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce ze zákonných podmínek pro zajištění cizince zpochybňoval výhradně posouzení toho, zda postačuje uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování, upravených v § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Splnění ostatních podmínek zajištění žalobce nerozporoval, proto se jimi soud podrobněji nezabýval. Meze soudního přezkumu ve správním soudnictví jsou totiž dány tím, jaké žalobní body žalobce uplatní.
19. Tvrdí-li žalobce, že žalovaná přistoupila k zajištění pouze na základě jeho nelegálního vstupu a pobytu na území, soud připomíná, že žalobci bylo rozhodnutím ze dne 27. 8. 2024, č. j. KRPB-177641-17/ČJ-2024-060022-SVZ, které nabylo právní moci dne 21. 1. 2025, uloženo správní vyhoštění. Toto pravomocné rozhodnutí žalobce nerespektoval a ve stanovené lhůtě z území České republiky a smluvních států nevycestoval. Soud rovněž nepřehlédl, že žalobce je evidován v schengenském informačním systému a v evidenci nežádoucích osob od 21. 1. 2025 a že v mezidobí neoprávněně vstoupil na území Německa, kde znovu požádal o mezinárodní ochranu, aniž vyčkal rozhodnutí o své žádosti uplatněné v České republice. Rozhodnutí o zajištění žalobce tak není založeno pouze na jeho nelegálním vstupu a pobytu na území České republiky, nýbrž na nerespektování právních předpisů a rozhodnutí včetně pravomocného správního vyhoštění. To ostatně žalovaná v napadeném rozhodnutí podrobně popsala. Soud zároveň konstatuje, že žalovaná řádně zjistila skutečný stav věci včetně skutečností svědčících ve prospěch žalobce; ten ostatně neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti svědčící v jeho prospěch žalovaná údajně nezohlednila.

20. Toliko pro úplnost soud konstatuje, že žalobce je cizincem starším 15 let, jemuž bylo pravomocně uloženo správní vyhoštění. Žalovaná rovněž dostatečně vysvětlila, proč žalobcovo vyhoštění do Ruské federace pokládá za možné a za reálné v době stanovené v napadeném rozhodnutí. To ostatně žalobce v žalobě ani nijak nezpochybnil a také soud má za to, že žalobcovo vyhoštění je možné a uskutečnitelné. Tyto podmínky pro zajištění stanovené v § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tak byly splněny.
21. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je
- a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) *složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),*
 - c) *povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo*
 - d) *povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
22. Z § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že *policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.*
23. V nyní řešené věci nemá soud pochybnosti o tom, že byly splněny podmínky naposledy citovaného ustanovení. Žalobce totiž již v minulosti nerespektoval pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění a dal zcela jednoznačně najevo, že se do Ruské federace nevrátí. Zároveň žalobce již po právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění nevyčkal rozhodnutí o své žádosti o mezinárodní ochranu podané na území České republiky a neoprávněně vycestoval do Německa, aby tam znovu požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce tedy zjevně nerespektuje český právní řád, české správní orgány ani jejich pravomocná rozhodnutí. Aby se vyhnul realizaci správního vyhoštění, které mu bylo českými správními orgány uloženo, neváhal by vstoupit na území jiného smluvního státu. Soud zdůrazňuje, že žalobce již v minulosti překazil uskutečnění správního vyhoštění tím, že vycestoval do Německa, a lze očekávat, že toto jednání ve své nezastírané snaze za každou cenu zůstat na území Evropské unie zopakuje.
24. Za dané situace nebylo možné žalobci uložit jakékoli zvláštní opatření za účelem vycestování. Jedinou možností tak bylo zajištění za účelem správního vyhoštění. Veškeré podmínky pro tento postup, vyplývající z § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců i z judikatury správních soudů, tak byly splněny.
25. Soud souhlasí se žalobcem potud, že zvláštní opatření za účelem vycestování by měla být uplatňována přednostně. Ostatně i dikce § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je jednoznačná. Zajištění (jako prostředek *ultima ratio*) může být užito jen tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Takto příslušné ustanovení vykládá i

judikatura, včetně žalobcem zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 417/2019-60. Žalobcův případ je však specifický v tom, že jemu taková zvláštní opatření z důvodu uvedeného v § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců uložit nelze. To současně znamená, že v jeho případě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování nepostačuje a bylo namístež jej zajistit. Soud proto shledal, že úvaha žalované o nutnosti žalobce zajistit a nemožnosti užít alternativy byla zcela dostačující, a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že zajištění je prostředkem *ultima ratio* a omezuje žalobce na svobodě.

26. Z těchto důvodů vyhodnotil soud jako bezpředmětné žalobcovy námitky upozorňující na možnost oznámit adresu pobytu, každou změnu hlásit a ve stanovené době se tam zdržovat za účelem pobytové kontroly i na údajně již ve správním řízení předložené čestné prohlášení o převzetí některých závazků. Stále totiž platí, že žalobci nebylo možné zvláštní opatření za účelem vycestování uložit. Soud dodává, že žalobcovo tvrzení, že žalovaná měla zmíněné prohlášení k dispozici, nemá oporu ve správním spisu. Žalobce ani neuvedl, kdo, kdy a jakým způsobem zmíněné prohlášení žalované předal. Soud připomíná, že dotčené čestné prohlášení bylo vystaveno dne 18. 8. 2025, tedy v době, kdy byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. O tomto zajištění rozhodlo dne 7. 8. 2025 Ministerstvo vnitra, nikoli žalovaná. Ministerstvo vnitra se nicméně ani v následných rozhodnutích o prodloužení zajištění (rozhodnutí ze dne 13. 11. 2025 a ze dne 17. 12. 2025) o žádném čestném prohlášení nezmínilo. Soud proto shledal, že žalovaná zmíněným čestným prohlášením nedisponovala a ani z uvedených rozhodnutí Ministerstva vnitra neměla možnost se o jeho existenci dozvědět.
27. Na závěru o nemožnosti uložit zvláštní opatření za účelem vycestování nemůže nic změnit ani to, že žalobce – podle svého tvrzení – se žalovanou spolupracoval, sdělil své osobní údaje, nekladal žádný odpor, poskytoval součinnost a údajně odpovídal pravdivě. Při splnění podmínek § 123b odst. 5 a § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců totiž žalovaná neměla jinou možnost než žalobce zajistit za účelem správního vyhoštění. Žalovaná tedy neměla žádnou možnost zohlednit to, že s ní žalobce – alespoň podle svého tvrzení – v dobré víře spolupracoval.
28. Současně soud nepřehlédl, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí k jednotlivým zvláštním opatřením za účelem vycestování vyjádřila. Poukázala na úřední záznam o podání vysvětlení s tím, že sám žalobce uvedl, že na území České republiky nemá žádné rodinné vazby ani příbuzné a že nemá finanční prostředky. Z toho žalovaná správně dovodila, že nemá možnost zajistit si zde ubytování, a proto nelze účinně uložit zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dodala, že není záruka, že se žalobce bude zdržovat na určené adrese místa pobytu, hlásit jeho změny a hlásit se na policii v určenou dobu, neboť na území České republiky pobýval bez platného cestovního dokladu a povolení, a porušil tak pobytová pravidla. Současně zmínila pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce a uzavřela, že z jeho jednání je zřejmé, že by nerespektoval povinnosti stanovené správním orgánem. S tímto hodnocením se soud s ohledem na žalobcovo dosavadní jednání a jím deklarovanou snahu za každou cenu zůstat na území Evropské unie plně ztotožňuje.
29. Dále žalovaná vysvětlila, jaká by v žalobcově případě byla výše záruky (cestovné 35 000 Kč a vedlejší nepředvídatelné výdaje 125 551 Kč), a konstatovala, že žalobce nevlastní dostatečné finanční prostředky ani neuvedl, že by byl schopen si je zajistit. Z těchto důvodů podle žalované nelze účinně uložit zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Také s tímto závěrem žalované soud souhlasí a dodává, že žalobcem předložené čestné prohlášení o převzetí některých finančních závazků se týká výdajů na ubytování,

dopravu a ubytování, tedy nikoli předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním. I kdyby o něm tedy žalovaná věděla, nemohlo by na jejích závěrech nic změnit.

30. Ke zvláštním opatřením podle § 123b odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců žalovaná zopakovala, že žalobce pobýval na území České republiky a schengenského prostoru neoprávněně bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu a nevycestoval ve lhůtě stanovené pravomocným rozhodnutím o správním vyhoštění. Podle žalované tak u žalobce není záruka, že se bude hlásit na policii ve stanovenou dobu. Zdůraznila, že žalobce opakovaně nerespektuje povinnosti cizince, pohybuje se po území států Evropy nelegálně a vědomě bez oprávnění k pobytu, tedy neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Žalovaná podotkla, že žalobcova důvěryhodnost je oslabena a jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se bude skrývat nebo nebude spolupracovat se správním orgánem, čímž by opakovaně mařil výkon úředního rozhodnutí. Podle žalované proto nelze účinně uložit ani zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců. I tomuto hodnocení soud přisvědčuje.
31. Z výše uvedeného je podle názoru soudu zcela zřejmé, že žalovaná se otázkou, zda je možné žalobci uložit některé ze zvláštních opatření za účelem vycestování, velmi podrobně zabývala a své závěry srozumitelně vtělila do odůvodnění napadeného rozhodnutí.
32. Dále se soud zabýval námitkami zpochybňujícími délku zajištění. V rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „vedlejší ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění, jímž se stanoví doba trvání zajištění (§ 124 odst. 3 zákona [...] o pobytu cizinců [...]), musí být řádně odůvodněno [...], aby bylo možné přezkoumat, zda správní orgán nezneužil správní uvážení či nepřekročil jeho meze. Hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění [...], proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“.
33. Těmto požadavkům žalovaná v nyní řešené věci dostala. V odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž vysvětlila, že žalobce aktuálně disponuje pouze nebiometrickým cestovním dokladem, který není uznáván, a že není zaručeno, že na takový doklad bude moci vycestovat zpět do Ruské federace. Aby bylo možné uskutečnit správní vyhoštění, bude nutné pro žalobce zajistit náhradní cestovní doklad. To vyžaduje ověření totožnosti prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie, Ministerstva zahraničních věcí a Zastupitelského úřadu České republiky v Ruské federaci, který žádost postoupí věcně příslušnému orgánu. Než se žádost dostane k věcně příslušnému orgánu Ruské federace, trvá to zpravidla jeden až jeden a půl měsíce; příslušný orgán pak má 25 dnů na odpověď. Orgány Ruské federace ve většině případů uplatňují požadavky na doplnění žádosti, a vystavení náhradního cestovního dokladu se tak může prodloužit o několik dnů až týdnů. Žalovaná dále poukázala na to, že aktuálně neexistuje žádný přímý letecký spoj z České republiky do Ruské federace; bude proto nutné zajistit spoj s mezipřistáním. Nebude-li žalobce souhlasit s dobrovolným návratem, je dále nutné zajistit eskortu, která jej doprovodí, a vyřídít pro ni příslušná povolení do všech států, přes které bude cestovat. Doba zajištění takových náležitostí se podle žalované pohybuje kolem 30 dnů.
34. Soud zhodnotil citované odůvodnění délky zajištění a dospěl k závěru, že plně odpovídá zákonu i požadavkům judikatury. Sečteme-li 30 až 45 dnů na doručení žádosti příslušnému orgánu Ruské federace, 25 dnů na odpověď tohoto orgánu a 30 dnů na zajištění letenek a

dokladů pro eskortu, získáme 85 až 100 dnů potřebný pro přípravu na uskutečnění žalobcova vycestování. Soud proto souhlasí se žalovanou, že stanovená doba zajištění je přiměřená.

35. Pro úplnost soud dodává, že v rozsudku ze dne 29. 2. 2012, č. j. 7 As 17/2012-36, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „český právní řád garantuje cizinci, který byl zajištěn za účelem správního vyhoštění, právo na pravidelný soudní přezkum zákonnosti zbavení jeho osobní svobody [...]. S ohledem na tyto záruky nepředstavuje prodloužení doby trvání zajištění o 180 dní bez dalšího porušení čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod“. Ani z tohoto žalobcem zmiňovaného judikátu tak nevyplývá nic, co by mohlo zvrátit závěr soudu o zákonnosti nyní napadeného rozhodnutí. Soud proto – podobně jako Nejvyšší správní soud v žalobcem zmiňovaných rozsudcích ze dne 9. 10. 2014, č. j. 2 Azs 57/2014-28, a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, a Ústavní soud v usnesení ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. IV. ÚS 1020/2015 – neshledal, že by byl řádně odůvodněnou dobou zajištění v délce 90 dnů jakkoli porušen čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K obdobnému závěru dospěl také Krajský soud v Brně v žalobcem zmíněném rozsudku ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021-32.
36. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26, na nějž žalobce v žalobě rovněž odkazuje, se týkal právní úpravy soudního přezkumu zajištění cizinců účinné před 1. 1. 2014, a pro nyní řešenou věc tak není relevantní.
37. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Žalovaná při svém rozhodování zohlednila i žalobcovu individuální situaci. Soud tedy v mezích řádně formulovaných žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel,

jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 5. února 2026

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.